

Akşam Yarenlikleri 3

– Arzeni · 26 Kasım 2013

Okul dönüşü eyvanlı iki katlı evimizin bulunduğu "hayat" dediğimiz açık alanda alışık olmadığım bir hareketlilik vardı. Annem, ninem, yengem ve halam bir yandan tandır başında ekmek, köfte, kete v.s pişirmekle meşguller. Konu-komşu herkes bahçedeler ve imece uslü yardımlaştlıkları aşıkâr. Dedem ve babam ise çardağın altında hararetili bir şekilde konuşuyorlar. Amcam, elinde ki valizi çekerek meydana doğru getiriyordu. Hayatın sokağa bakan cephesinde ki; ahşap bahçe kapısında epey bir olanları izledim. Sonra, merakımı gidermek için koşarak dedem ve babamın yanına geldim. Dedemin elini öptüm. Elimde ki okul çantamı yere bıraktım. Dedeme meraklı gözlerle bakarak;

-Dedeciğim hayırdır, bu hazırlıklar nedir? dedim.

Dedem, merakımı iyice artırmak için mi yoksa beni alıştıırma açısından mı bilmiyorum. Hiç istifini bozmadan;

-Okulun, nasıl geçti yavrum?. Bak, bu sene orta sondasın çok iyi çalışman lazım dedi. Babam, sohbetine kaldığı yerden devam ederek;

-Baba, eve gelmeden önce Müftülüğe uğradım. Gerekli evrakları aldım. Pasaport işlemlerini bir an önce başlatmamız lazım. dedi.

Bu sözlerden sonra, merakım iyice arttı. Babama doğru bakarak;

-Baba hayırdır, dedem bir yere mi gidiyor? Babam, dedeme doğru bakarak; sanki "Cevabı sen ver" der gibiydi. Dedem, ellerimi ellerinin içine alarak;

-Bak, yavrum deden Hacca gidiyor! Dua et sağ salim gidip geleyim. O güzel diyarlara gönül huzuruyla gideyim. Gidipte, Peygamberimizin Ravza'i mutaharrasına yüzümü süreyim. O güzeller güzeline sizlerin selamını götüreyim. Son sözünü bitirirken, gözleri yaşarmıştı. Elleriyle ellerimi iyice kavramış, başımı göğsüne yaslamıştı. Gizlice ağlamaya başladım. Bir ara baktım babamın da gözleri nemlenmişti. Bütün hazırlıklar bunun içinmiş meğer. Dedem, babama dönerek,

-İbrahim, dur beraber gidelim dedi.

Babam ve dedem oturdukları yerden kalkıp dışarı çıktılar. İçime garip bir hüznün çöktü. Keşke ben de dedemle gidebilsem. O güzel diyarları ben de görebilsem. En azından, uzun bir yolculuk yapardım. Görmediğim yerleri görür, bilmediğim o diyarlarda nice güzel günler geçirirdim. Acaba dedeme söylesem mi? Beni de yanında götürür mü? Belki de götürür, söylesem ne kaybedirimki. İçimden alıp

veriyordum. Sonra, ninemin yanına gittim.Ninem elindeki yün yumağını eğiriyordu.Annem ve diğer kadınlar,hamur işlerinin son hazırlıkları içindeydiler.Nineme doğru yaklaştım.Yanına munis bir kedi edasıyla yanaştım.O da beni yanına çekerek alınımdan öptü.Hal hatır faslından sonra;

-Nine,sen de gidiyor musun? dedim.

Gözlerimde ki nemi yüreğende hissetmiş olacak ki o da duygulandı.Mahzun, şefkat dolu ve nemli gözleriyle yüzüme bakarak;

-Yoh oğul,ben getmirem.Deden tek gidir.Bu sene nesip değilmiş,seneye inşallah..

-Nine, peki beni götürür mü?

Ninemin durumunu farkedenden annem, araya hızır gibi girdi. Ortamı yumuşatmak adına bildiği kadarıyla durumu izah etmeye çalıştı.

-Yoh oğul bu işler ele golay değil,devletin işi bu.İzin alan ancak gidir.Baharsan biz de seninle giderih.

Biraz olsun yüreğim serinlemişti.Sonra,dedem ve babam akşama doğru eve geldiler.Hazırlıklar bitmiş,gidiş için saatler sayılmaktaydı.Dedem,babamla birlikte tüm mahalleyi tek tek dolaşmış ve helallik almışlar. Evin bahçesinde toplanan hısım-akraba,eş-dost,konu-komşu kim varsa gelmişlerdi.Dedemi çok sever ve sayarlardı.Toplu yenilen yemek sonrası,çay faslı başlamıştı.Dedem,ayağa kalkarak;

Pek muhterem dostlarım,öncelikle buraya teşrif ettiğiniz için hepinizden Allah razı olsun.Hepiniz bana tek tek hatlarınızı helal ediniz.Bu söz sonrası,orada buunan herkes,hep bir ağızdan; "Helal olsun" dediler.Dedem tekrar söze başlayarak;

-Ben de sizlere hakkımı helal ediyorum.Buraya gelmeden önce,diğer konu komşulara da uğradım.Hatta,şehrimizin manevi sultanları da ziyaret etmeye çalıştım.Abdurrahman Gazi'yi,Emir Şeh Hz.,Dumlu Baba'yı,Alvarlı Efe Hz.ni,İbrahim Hakkı Hz.ni,Habib Baba ve diğerlerini...Onlardan Habip Baba'nın şimdi benim talip olduğum gibi Hacc yolunda yaşadığı bir anıyı anlatmak isterim sizlere.O zamanlar,Hacca gitmek için önce İstanbul'a gidilirmiş.Bizim Habip Baba'da uzun ve meşekkatli bir yolculuk sonrası varmış İstanbul'a.Fakat ne yazık ki, Hacca giden gemiye yetişememiş. "Bunda da vardır bir hayır"" demiş içinden. Aylarca yol aldığından toza toprağa batmış, yaralar içinde kalmış, hatta uyuz olmuş. Memlekete dönmeden önce şöyle güzelce bir yıkanıp temizlenmek amacıyla bir hamama gelmiş.Hamam sahibine selam verip meramını anlatmış.Ancak,hamamcı olumsuz cevap vermiş.Habip baba;

-Neden? diye sorunca,Hamamcı;

- Büyük Sultan Murad Han'ın vezirleri şu an hamamdalar.Kimseyi almamam için emir verdiler, diye cevap vermiş.Yıkanmadan bu uyuz illetinden kurtulamayacağını bilen Habip Baba, adeta yalvarmış hamamcıya :

- Allah rızası için izin ver evladım.Şöyle,bir köşede yıkanıvereyim. Kimseler farketmez beni.

Hamamcı, yaşlı adamın ısrarlarına dayanamamış, vezirlere görünmeden yıkanması için sıkı sıkı tembihte bulunduktan sonra içeriye almış.

Biraz sonra, hamama, tebdil-i kıyafet içinde;Sultan 4.Murad Han da gelmiş.Yıkanmak istediğini söylemiş. Hamamcı aynı şekilde, tanıyamadığı bu gence de durumu anlatmış, içeri alamayacağını söylemiş.

Sultan'ın ısrarları hamamcıyı bir kez daha yumuşatmış, O nu da sıkı sıkı tembihledikten sonra, Habip Baba'nın yanına göndermiş.

Başlamışlar beraberce yıkanmaya. Birbirlerine su döküyor, sırayla sırtlarını keseliyorlarmış. Bir ara 4.Murad,ihtiyarın düşüncelerini öğrenmek amacıyla şöyle sormuş:

- Baba,sen de istemez miydin şöyle vezir olmayı? Baksana koskoca hamamı kapatmış, gönüllerince yıkıyorlar. Biz ise şu daracık alanda debeleşip dururuz.Habip Baba,sultana doğru manalı bakarak;
-A be evladım.Böylesi vezir olacaksında ne olacak? Şu dünyada öyle bir Sultana vezir olacaksın ki, vezirlerinin bile karşısında tir tir titrediği Sultana, senin uyuzlu sırtını keseletsin.."

Dedemin bu hekatı orada ki herkesi derin düşünceye sevk etti.Sonra,dedem derin bir iç çektikten sonra;

-İnşallah,Habip Baba'ya nasip olmayan hac bize nasip olur dedi.